

Fil; 4:1-23.

A múlt vasárnap, advent első vasárnapján alapvetően a reménységről volt szó. Az advent reményt jelent nekünk. Reményt, különösképpen is életünk nehézségei közepette. Azt a reményt, hogy egyrészt a fájdalmak is a javunkra válnak, hisz Isten nem ok nélkül engedi a szenvedést. Másrészt azt a reményt, hogy Isten korlátot szab a szenvedésnek, s bár a fájdalom lehet akkora, hogy akár belehalunk, de nem lehet akkora, hogy az örökéletünket is elvegye. És adja nekünk Isten adventi ígérete azt a reményt is végül, de egyáltalán nem utolsó sorban, hogy jobb lesz. Azt a reményt, hogy a jövő jót hoz, mert az út végén az eljövendő Jézus vár ránk, aki megszünteti a fájdalmat, letörli a könnyeket, megvigasztalja a szíveket, és öröme derít minket. Nagyon jó üzenete ez az adventnek, mert az életben nagyon-nagyon fontos a remény. A hívő életnek az egyik komoly erőforrása az Istentől kapott, igaz remény.

Komoly erőforrás ez. Ahhoz tudnám hasonlítani, *mint amikor a szerelmes ember nagy messziségből vándorol, hogy szerelmével találkozasson. És az út hosszú. A veszélyek nagyok. Próbákat kell kiállni útközben, és akadályokkal kell megbirkózni. S lehet, hogy vannak az úton szakaszok, mikor hősszerelmesünk már nagyon fáradt. Nagyon csüggedt, s talán kétségek is gyötrik, már kezd egészen reménytelen lenni. De ilyenkor leül, és elővesz egy tárgyat, egy zsebkezdőt, amit a kedvese hímzett neki. Amin halványan még lehet érezni a parfümjé illatát. Vagy elővesz egy régi szerelmes levelet. Beleolvas. Újra és újra olvassa a kedves szavakat, és lelkét átmelengeti az érzés: Szeret! Szeret! És a régi emlék, és a szeretetről biztosító sorok megerősítik a reményt, és olyan erőt adnak, hogy szerelmes vándorunk újra nekiveselkedik az útnak, megmássza a megmászhatatlan hegyet, félresöpri a hétfejű sárkányt, legyőzi az összes próbát, és csak megymegy a szerelme felé, míg a felé kitért karok közé meg nem érkezik.* – Így megy a hívő ember is a reménységből táplálkozva egész életén át a felé karját kitérő Jézus felé. S ha megfáradunk, elővesszük egy régi emlékünket, például azt, amikor a szívünkben fellobbant a Jézus iránti szeretet lángja. Vagy elővesszük a Szentírást, mely Isten levele hozzánk, s melyben újra és újra biztosít minket szeretetéről. És ahogy ez a szeretet átmelengeti lelkünket, a reménység mellett megjelenik szívünkben egy másik érzés is: AZ ÖRÖM.

Ma ezzel fogunk foglalkozni, mert ez is szervesen és elválaszthatatlanul hozzátartozik az adventhez. A mai prédikációnak ezért az a címe: **Az advent és az öröm**. Mert már az adventi reménység is fellobbantja szívünkben az öröm lángját. Mert már előre örülünk annak, hogy milyen jó lesz. Joggal szokták mondani rólunk, keresztyénekről, hogy az öröm vonzásában élünk. *Ahogy az előző példában szereplő szerelmesünk is, aki még sok-sok mérföldre van szerelmétől, de ha rágondol, énekelve és szökdécselve folytatja útját, mert akkora öröm gyullad a szívében. Vagy másik példával élve gondoljunk egy szenvedélyes lottójátékosra. Ott ül a tévé előtt. Jön a sorsolás időpontja, s élőben közvetíti a tévé. Emberünk ki nem hagyná. Már a reklám alatt izgatottan fészkelődik, nagyon szeretné, ha kihúznák a számait. S aztán, amikor kihúzták: Igen! Mind az öt az övé. Táncra perdül, kiabál, hívja a feleségét, a gyerekeket, ünnepi vacsorát rendez, majd szét csattan a nagy örömtől, pedig még egy fillért sem kapott meg a nyereményből. De ott van a nyertes szelvény a zsebében, és már előre örül.* – A nyertes szelvény nekünk is itt van a zsebünkben, s ez áll rajta: Jézus meghalt értünk, bűneink megbocsáttattak, örökéletünk van. Csak végig kell mennünk az örökéletig vezető úton, melyen Jézus vezet minket, s átvehetjük a „nyereményünket”, Isten ajándékát, a mennyei boldogságot. Mi pedig örülhetünk ennek már előre is. – De az adventi öröm igazából még ennél is nagyobb, mert ez az adventi örömnek még csak a fele.

S mi ma az adventi örömnek egy másik vetületét vizsgáljuk meg felolvasott igénk segítségével. Az az öröm ugyanis, amelyre Pál apostol biztat minket, nem csak a jövőnek szól. Nem csak az öröm vonzásáról, hanem az öröm máris érezhető realitásáról is. A helyzet ugyanis nem úgy áll, hogy az advent, meg az egész földi élet csupa nehézség és szenvedés, de majd egyszer, majd talán, majd sokára eljön Jézus, és akkor Jézussal együtt eljön az öröm is. Hanem úgy, hogy Jézus karácsonykor már eljött e világban. A mindenség királya eljött a fellázadt tartományba, a bűn által megrontott földre. S nem csak eljött, de Lelkével itt is maradt. Szentlelke valóságosan jelen van. S a hittel vett úrvacsora által a Jézus földi testévé változó egyház szintén jelen van. Jézus velünk van minden napon a világ végezetéig is, és így az ÖRÖM is jelen van Jézussal együtt már e földi létben is. A nagybetűs öröm betört a bűn által siralomházzá változott világba.

S itt álljunk meg egy kicsit, hogy pontosan megérthessük, hogy miről is van szó. Mert kézenfekvő lenne itt ellenvetni, hogy : „*De hát a Jézust nem ismerő emberek is tudnak örülni!*” – és igaz. A siralomház ugyanis nem attól siralmas, hogy ott egyvégtében sírnak, hanem attól, hogy a halálközelség, a halál felé tartás határozza meg a viselkedést. De ettől még örülhet a rab, ha a kedvenc ételét hozzák, vagy ha kiverekedte magának a vezérszerepet a cellájában. Jézus viszont másféle örömet hozott nekünk. Az adventi utat az határozza meg, hogy az örökélet felé tart. Ezért az adventi útnak a jellemzője az életöröm. Ezt hozza el számunkra Jézus, és ez az életöröm határozza meg a keresztyén viselkedést. – Már legalábbis akkor, amikor valóban keresztyéni a viselkedés. Amikor nem hagyjuk, hogy a gonosz ellopja az örömünket. Sajnos olykor

ez is előfordul, s olyankor csak egy vallásos máz marad rajtunk, mely nem túlságosan vonzó a tespedtségével vagy az izzadságszagú szolgálatával. De ez a keresztyénségnek csak valami rút karikatúrája. Isten nem akarja, hogy örömtelen keresztyén légy, aki csak kötelességtudatból megy el a templomba, aki csak pavlovi reflexből imádkozik evés előtt, hogy meginduljon a nyálelválasztása, aki csak nagy morogva ad adónak tekintett adományt az egyház fenntartására, és Isten törvényét leginkább csak ítélezésre és mások bosszantására használja. Ugyanis így néz ki a keresztyén, ha hagyta, hogy a gonosz ellopja az adventi útról az örömét. De Istennek ez nem tetszik. Isten ezt az örömtelen keresztyénséget nem akarja. Ezért figyelmeztet Pál által: **Örüljetez mindenkor!** – és az sem véletlen, hogy pont Pál apostol által figyelmeztet erre az ige.

Pálra ugyanis senki sem mondhatja azt, hogy „*Ja, neki könnyű volt örülnie. Ha bezzeg az én helyzetembe lenne, rögtön nem lenne ilyen jó kedvű!*” – nos, ezt nem mondhatja senki. Mert ha valakinek sokszor volt nehéz az élete, az Pál apostol. Ezt a levelet is börtönből írja. Gyakran ítélték el igazságtalanul. Sokszor verték meg. Többször az életére törtek, egyszer meg is kövezték. Nem ritkán éhezett, egyáltalán nem volt gazdag ember. Olykor még az általa alapított gyülekezetek sem becsülték kellőképp, a korinthusiak még az apostolságát is elvitatták. Ezenfelül gyógyíthatatlan betegsége élete végéig gyötörte. Ha valaki tudta, hogy az adventi úthoz a szenvedés is hozzátartozik, akkor az Pál. És mégis mit mond? „*Örülök a tiétezte elviselt szenvedéseimnek*” (Kol; 1:24). Pál még a szenvedésnek is örül. És ott van a börtönbén, és örül. Azt írja fogságából: „*örömmel imádkozom mindnyájatekért*” (Fil; 1:4). És megírja a filippiekhez írt levelét, melyet az öröm levelének is szokás nevezni, és öröme bízateja a szabadlábon levő keresztyéneket. S a Filippiben élők pontosan tudják, hogy az apostol hitelesen teszi ezt, mert amikor Filippiben raboskodott, akkor is örvendezve énekelte dicséreteket a cellájában Istennek. Pál nehéz életútján végig ott volt az öröm. Mert Pál tudatában volt annak, hogy az úton végig vele van az, akit úgy szeret, a feltámadott Jézus. Az adventi út nem magányos. Az adventi úton már most is ott van velünk Jézus. A vigasztaló, erőt adó, örömeot szerző Jézus. A keresztyén ember minél jobban észreveszi, látja, hiszi Jézus jelenlétét, annál örvendezőbb tud lenni. Pál élete bizonyosága ennek. Mert inntől már nem a külső körülmények határozzák meg az ember alapérzését, hanem az a boldogság, az a derű, az az életöröm, amelyet Jézus közelsége jelent.

És nem csak Pálé ez az öröm. Keresztyének sokasága ismeri ezt a Jézus-kapcsolatban gyökerező örömeot, mely olyan erős, hogy elbírja a kudarcok fájdalemát, az emberi rosszindulat támadását, s nem roppan össze akár még a betegség vagy gyász terhe alatt sem. A fájdalem természetesén érezzük, de a Krisztusban levő örömeünk mégis öröm marad. Sokan ismerjük ezt az örömeot. Valamennyiünké lehet ez az öröm, mert Isten erre az öröme hív minket. De vigyáznunk kell erre az öröme, hogy meg ne kopjon, szívünkéből ki ne apadjon, életünk a siralomházi állapotba vissza ne csússzon.

Vigyáznunk kell. Azért is adta Isten az advent ünnepét alkalomként arra, s figyelmeztessen a koszorú második lángocskája is erre, akárhányszor meggyújtjuk otthon a koszorún, hogy újuljunk meg a Jézustól kapott életörömbén, melyre így biztat minket az apostol: „*Örüljetez az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetez.*” Ámen.

1. Pál apostol milyen próbákon ment keresztül életében? A válaszhoz olvassátok el a 2Kor; 11:23-33. szakaszt és az ApCsel; 14:19-20-t, továbbá az ApCsel; 16:20-25-ig részt!
2. Mire biztat minket az apostol? Mikor örülünk?
  - a) Milyen örömeot kaptál életutadon Istentől? A legjelentősebbeket említsd?
  - b) Milyen olyan örömeot kaptál, amit hitetlenként nem kaphattál volna meg?
  - c) Érzed-e a Jézusban található örömeot olyankor is, amikor a körülményeid elsomorítóak?
  - d) Vannak-e speciálisan az advent ünnepéhez kötődő örömeid?
  - e) Te hogyan próbálsz másoknak örömeot szerezni az adventben?
  - f) Volt-e olyan időszakod, amikor „örömtelen keresztyén” voltál? Ismersz-e „örömtelen keresztyéneket”?